

Nurcan rüyasında, Londra’da büyük bir lunaparktaydı. Kalabalık bir grubun içinde Aysel’le kol kola yürüyorlardı. Kimler yoktu ki? Rafet, Handan, Beypazarı’ndan Serpil, Sacide, Bihter, Yıldız, Şeyma, Nazlı, görümcüsü Sevim ve birkaç komşusu. Erkekler kendi aralarında sohbet ederek arkadan geliyorlardı. Bir ara arkasına baktı ve Rıza’nın üzerindeki gömleğin buruşuk olduğunu görünce Yıldız’la sohbet eden görümcüsüne kızdı. Evden çıkmadan ben ütülerim abimin gömleğini demişti oysa! Ütülememişti işte! Rıza da gömleği öyle buruşuk buruşuk giymişti. İçi öfkeyle doldu.

Aysel, “Çarpışan otomobillere binelim mi?” deyince kadınlar sevinçle zıplamaya başladılar. İkişer ikişer arabalara binerken Sacide sürücü koltuğuna oturduğu polis arabasından el sallayarak, “Ayseeel, yanıma gel,” diye bağırdı. Nurcan da bindiği ambulandan arkadaşına bağıyor ama sesi çıkmıyordu. Aysel Sacide’ye, “Ben Nurcan’ın arabasına bineceğim,” deyip yanına gelince içi sevinçle doldu. Herkes oturduktan sonra zil çaldı ve arabalar hareket etti. Kadınlar çarpıştıkça kahkaha atıyorlardı.

Nurcan direksiyonun üzerinde siren yazan bir düğme gördü ve bu düğmeye bastı, siren çalarken ter içinde uyandı, çok çışı gelmişti. Tuvalete giderken hayırdır inşallah dedi kendi kendine. Ellerini sabunlarken aynada yüzünü görünce gülümsedi. Koskoca kadınlar lunaparkta! Olacak iş miydi bu?

Hava çok sıcak diye düşünerek salona geçti, balkonun kapısını açarken ambulansa binen Uğur’u gördü, araç siren çalarak uzaklaştı.

Hızla mutfağa gitti. Bir bardak su içti. Acaba Taylan’a mı bir şey olmuştu? Saate baktı. Düşünemiyordu. Aysel’e telefon etti, kimse cevap vermeyince telaşla tekrar etti. “Aysel’e bir şey oldu, Aysel’e bir şey oldu!”

Çekmeceden telefon defterini buldu ve hemen bir taksi çağırdı.

*

Handan kızarmış ekmek kokusuyla uyandı. Gülümseyerek döndü yataкта. Bu kokuyu nerede duysa içi güven duygusuyla dolup taşardı. Ondan önce birilerinin kalkıp kahvaltüyü hazırlamış olması hem yalnız olmadığını hem de korunduğunu hissettirirdi çocukluğundan beri.

Mutlulukla gerinirken bir önceki gün olanları düşündü keyifle. Mecnun... Hayat hikâyesi... Akşamüzeri Yannis’le kumsalda yalnız kaldıklarında bundan bahsetmişlerdi. Yannis’in söyledikleri... .

“Mecnun... Aciyi hiç tasirmadan tasir bedeninde.”

Handan gülümsedi.

“Ne güzel bir ifade bu! Şair olmalıymışın sen, aşçı değil.”

Adam gözlerinin içine bakarak karşılık verdi. “Oluyorum, ask olduğunda!”

O sırada Ece ve Mecnun denizden gelme ne derdim acaba diye düşündü. Yannis... Hoşlanıyor muyum ondan? Evet, otele gider gitmez gözlerim onu arıyor! Ama... Ama onda beni rahatsız eden bir şey var! Ne? Niye rahatsız oluyorum? Neden o bana böyle doğal bir şekilde duygularını ifade ederken beni bir şey durduruyor?

Ece de Mecnun’a vuruldu. Acaba fark etti mi Mecnun? Akşam da güzel geçti diye düşünerek gülümsedi. İyi ki Aysel’le anlaştı annem. Artık her gün görüşürler. Uğur da tam babamın aradığı türde bir sohbet arkadaşı. İyi oldu iyi oldu.

Ercüment ve Taylan'ı tanıdığım için de çok şanslıyım! Ne kadar dolu, ne kadar hoşsohbet tipler, burada olsalardı keşke, beraber tiyatro yapardık!

Aralarında geçen bir diyalogu hatırladı:

Handan kendisiyle dalga geçerek Aydın'la evliliğini ve Çetin'le evlilikten nasıl döndüğünü anlatıyordu. Özellikle Aydın'ın anneanne bırsızlığı ve Çetin'in mobilya merakı Taylan ve Ercüment'i kabkabalara boğmuştu.

"İşte böyle mutluymum ama annemin dilinden kurtulamıyorum..."

Taylan çayından bir yudum alarak güldü. "Bana mı söylüyorsun, her geldiğimde birkaç gelin adayı hazır."

"Evlendirene kadar rahat etmezler."

Taylan kaşını kaldırarak, "Ama ben evlenmeyeceğim çünkü..." dedikten sonra içeriyi kontrol ederek sesini alçalttı. "Benim zaten bir sevgilim var."

Handan şaşkınlıkla sordu: "Neden söylemiyorsun?"

Taylan sesini iyice alçaltarak ona doğru eğildi. "Çünkü adı Dylan."

Handan doğal bir şekilde, "Eeee n'apalım? Adını mı beğenmezler?" diye sordu.

Taylan onun hiç şaşırmasına şaşırarak, "Anlamadın berhalde, erkek adı," dedi.

"Anladım," dedi Handan gözünü kırpmadan..

"Hiç şaşırmadın ama!"

Handan, "Neden şaşırıyorum? Ben sana sevgilim var, adı Ali ya da Veli desem şaşıracak mıydın?" diye sorunca Taylan ve Ercüment birbirlerine baktılar.

Arkadaşı kadını işaret ederek, "Haklı," dedi.

Önce kendisi durumunu normal görmeli, insan ailesinden ve herkesten sakladığı bir şeyi nasıl normal görebilir ki diye düşündü üzüntüyle.

Üniversiteden, tiyatrodan, iş çevresinden birçok eşcinsel arkadaşı olmuştu. Konu açıldığında onlara da aynı şeyi söylerdi. Güneş tanışsa, anlar mıydı acaba Taylan'ın gey olduğunu diye geçirdi içinden. O iyi bir gözlemci olduğu için hep tahmin ederdi ama Taylan'ı anlayamazdı zira davranışlarında hiç bir kadınsılık yoktu, zaten öyle olmasını beklemek de saçma olurdu. Öyle düşünenlere de sinir olurdu, eşcinseller feminen ya da erkeksi, her feminen erkek her erkeksi kadın eşcinsel olacak diye bir şey mi vardı canım?.

Üniversiteden samimi oldukları lezbiyen bir arkadaşları da özellikle bu konuda konuşmak için onları sık sık ziyaret ederdi. Konu döner dolaşır bu konuda kapalı kalmasının nedenlerine gelirdi. Açılırsam barodan atılırdım derdi Asiye. Manyak mısınız siz? Herkes siz mi? Toplum homofobik! Beni dünyaya getiren kadına, anneme söyleyemezken eşcinsel olduğumu, nasıl olduğum gibi yaşarım?

Toplumun genelini gözetken görüşlere yatkın olan Güneş bu açıklamayı kabul eder, Handan ise asla kabul etmez ve herkes böyle yaptığı için değişen bir şey yok toplumda derdi.

Asiye ara ara, aslında herkesin eşcinsel olduğunu ama herkesin bu duyguyu bastırarak heteroseksüel yaşadığını öne sürerdi. Handan her defasında, başladın yine sinik lezbiyen derdi ona. Gülerlerdi.

Handan'a göre cinsel kimliğini ve yönelimini saklamanın en büyük sakıncası buydu işte! Onlar da bilinçaltında bunu bir suç gibi görüyor ve kendilerini rasyonalize etmek için herkesin aslında öyle olduğunu savunuyorlardı ki bu da homofobik olmakla aynı şeydi.

Asiye bu açıklamaları kabul ederdi ama lezbiyen olmasından kaynaklanan ve yalancı durumuna düştüğü yeni bir olay yaşadığında, savunma mekanizması derhal devreye girer ve yine aynı şeyleri söylerdi. Gerçi dediği doğruydü belki de, insan doğası ne karmaşık ne kendine özgüydü!

Handan, Güneş ve Asiye'yle ettiği sohbetlere dalmışken annesi bağırды içeriden. "Handaaan, hadi kalk kızım kahvaltı hazır!" Zaten kendi kendine tartışmaktan yorgun düşen Handan kızarmış ekmeğe kokusuna teslim olarak hemen kalktı.

Mecnun saat tam dokuzda, arabasını Düzgünler'den Rüstem'in evinin önünde durdurdu. Yetmiş üç yaşındaki adam, bahçe kapısının önünde onu bekliyordu.

Rüstem sülalesinden sağ kalıp da Foça'da yaşamaya devam eden tek kişiydi. İki oğlu İstanbul'da, birkaç yeğeni de İzmir ve Aydın'da yaşıyordu.

Sülale düzen ve tertibiyle nam salmıştı, bir albay emeklisi olan Rüstem aralarında en titiz olardı. On yıl evvel karısı ölen adam, son beş yıl içinde ağabeyini ve kendisinden iki yaş küçük kız kardeşini kaybetmişti.

Karısı öldükten sonra bir süre eve kapanmıştı. Önce sessiz bir adam haline gelmiş, son yıllarda ise çektiği acıların etkisiyle bir tür hayal dünyasında yaşamaya başlamıştı. Bazen karısı onu evde bekliyormuş gibi konuşmalar yapıyordu. Oğulları kaç kere gelmiş, doktorlarla görüşmüş ve bir çare bulamamışlardı. Adam turp gibiyim ben diyerek hastaneye gitmeyi reddediyordu.

Gittikçe aksi bir adam olmuştu. Evine kimseyi istemiyor, kimsenin de evine gitmiyordu. Fiziksel olarak dinçti. Günde iki saat yürüyor, her türlü işini kendi görüyordu.

Aksileşmesi ve pintileşmesi eş zamanlı olmuştu. Bir liraya yüz lira muamelesi yapıyordu. Fırından pazara kadar, her yerde pazarlık ediyordu. Komşular, esnaf, kısaca etraftaki herkes onu idare ediyordu. Çoğu zaman çiçeklerin bakımını kendi yapıyor ve bahçesini temizliyordu, arada Uğur'un kahvesine uğruyor, tabii para ödemiyor ve nerede lafı açılrsa Mecnun'un çok pahalı iş yaptığından dert yanıyordu.

Verandanın önü olmasa ona hiç minnet etmeyecekti ama orası sürekli gözünün önündeydi ve oradaki çiçeklerin boy sırasına göre olması şarttı. Sabah altıda kalkıp boy sırasına riayet etmeden büyüyen tüm çiçekleri köküyle çıkarmış ve iki kasaya koymuştu.

İhtiyacı olmadığı halde hep elinde bulunan bastonunu sallayarak, "Dört dakika geç kaldın Mecnun! Aynı baban gibisin! O da hep geç kalırdı!" diye bağırıyor.

Mecnun arabadan kasaları indirirken gülümsedi. "Bizde bu kalıtsal Rüstem amca n'apcan, çaresi yok." Getirdiği rengârenk kadife çiçeklerini verandanın sağına, çalı minelerini de sol tarafına koyarak ekledi: "Önce söktüğün çiçekleri göreyim, köküyle sökmediysen anlaşmamız yatar."

Rüstem bastonuyla verandadaki kasaları işaret etti. "Hepsi orda. Hadi başla! Boy sırası olsun... Biri uzun biri kısa olursa paranı ödemem."

Mecnun güldü. "Olmaz ama bak... Her seferinde şedde çıkarıyorsun Rüstem amca! Para peşin, anlaşmamız böyle!"

"Kaçacak mıyım hergele? Şedde çıkarmak ne demek hem? Nece konuşuyorsun sen?"

Mecnun afalladı birden. "Şedde çıkarmak işte! Yani... Ne bileyim ben... Annem ben huysuzlandığımda... Senin gibi... Yeni şartlar öne sürdüğümde... Alışılmadık bir şey istediğimde falan şedde çıkarma derdi. Sen hiç duymadın mı?"

"İh. Yok öyle bir deyim! Uydurma!"

Mecnun güldü. "O zaman şöyle diyeyim: Eski köye yeni âdet getirme! Para peşin, mangırları göreyim!"

Rüstem inat etti. "Yap işini, vereceğim!"

Mecnun kaşlarını kaldırdı. "İh!"

Rüstem cebinden parayı çıkarırken söylendi. "Baban da böyleydi! Parayı görmeden elini sürmezdi işte!" Cebinden çıkardığı bozuk paraları Mecnun'un avcuna bırakırken tek tek saydı. "Üç, dört, beş... Bu çiçeklerin parası. Bir, iki, buçuk... Bu da işçilik! Toplam yedi buçuk... Oldu mu şimdi? Aldın işte paranı! Başla çalışmaya! Sana kahve yapacaktım ama vazgeçtim! Kendim içeceğim... Bir haftalık pazar paramı aldın hergele... Sana kahve mahve yok!"

Adam eve girerken Mecnun gülererek, "Eyvallah!" dedi.

*

Uğur, Aysel sakinleştiricinin etkisiyle acil serviste uyurken gelen Nurcan'la konuşmuş ve onun eve dönmesini sağlamıştı. Önemli bir şey değildi! Taylan gitmeden evvel biraz tartışmışlardı! Sonra da bayılmıştı işte!

Nörolog acil servise gelerek, kendine gelen Aysel'i muayene ettikten sonra kan tahlili sonuçlarını inceledi. Aysel boş gözlerle Uğur'a bakıyordu. Doktorun neden bayıldığına ilişkin sorularını duymuyor gibiydi.

Uğur, "Oğlumuz..." diye açıklamaya başlar başlamaz kadın kasılarak tekrar bayıldı. Yeniden sakinleştirici iğne yapıldı.

Doktor Uğur'dan bir açıklama bekliyordu. Adam ne söylemesi gerektiğine karar veremedi bir süre. Sonunda onun anne oğul arasında bir tartışmadan sonra bu hale geldiğini söyledi. Nörolog onun psikolojik bir travma geçirdiğine karar vererek kadını İzmir'e, psikiyatri kliniği olan bir hastaneye sevk etti. Bir refakatçi eşliğinde ve ambulansla gitmeleri uygun olacaktı.

Uğur hemen eve gitti, hem kendisi hem de Aysel için çamaşır ve kıyafet alarak yarım saat içinde hastaneye döndü, karısı derin bir şekilde uyurken yola çıktılar.

*

Handan kahvaltıdan sonra çantasını hazırladı ve salona geldi. Babası gazete okuyor, annesi toz alıyordu. "Ben Rafet ablanın oteline gidiyorum, denize girip gölgede kitap okuyacağım, siz de gelir misiniz?"

Emel hemen itiraz etti. "Her gün her gün gezilmez! Saat on birde güneş tepedeyken ne işimiz var bizim dışarda? Kızım biz altmış yaşına merdiven dayadık, unutuyorsun herhalde! Akranın mıyız biz senin?"

Handan gülümseyerek babasına döndü: "Sen de yaşlı mısın baba?"

Tahsin gözlüğünün üstünden gülerek baktı. "Yaşlıyız biz, hadi git sen. Dışarı çok sıcak, ben akşam altı olmadan evden çıkmam. Ev serin. İyi böyle."

Handan raftan masal defterini alıp çantasına koyduktan sonra, "Tamam o zaman ben gidiyorum," diyerek kapıya yöneldi.

"Hem..." dedi Emel.

Handan döndü. "Hem?"

Emel omzunu silkti. "Herkes gezerse işin ucu kaçır. Birilerinin temizlik yapması lazım."

Handan şapkasını takarken başını salladı. "Tabii... Hafazanallah! Ev pislenirse polisler gelir sonra! Bizi hapse atarlar!" diye gülerek evden çıktı.

Tahsin de gülünce kızdı kadın. "Niye gülüyorsun Tahsin, çok mu komik?"

Adam başını sallayarak sakin bir şekilde cevap verdi. "Komik tabii... Beş yaşındaki çocuğa odasını toplasın diye böyle masal uyduran başka anne var mıdır acaba şu dünyada?"

Kadın kaşlarını kaldırarak savundu kendini. "Öğretmeye çalışıyordum herhalde! Annem masal uydururken iyi ben uydurunca kötü, değil mi?"

Tahsin gülerek, "Biraz öyle..." dedi.

Karısı elindeki bezi sallayarak, "Aman iyi! Uydurmadım zaten ondan sonra... Çek şu gazeteleri de sehpanın tozunu alayım," diye söylendi.

*

Taylan ve Ercüment İstanbul'daki havalimanında kahve içerek, Kanada'ya gidecekleri uçağın kalkış saatini bekliyorlardı. Taylan pek konuşmuyordu. Ercüment onun durmadan masadaki telefona baktığını fark edince, "Aç şu telefonunu da ara istersen meraklanmaktan çatlayacaksın, kaç saatlik yol!" dedi.

Taylan telefonu çantasına kaldırdı.. "Yok abi. Bu telefonu bir ay açmayacağım... Tam bir ay. Meraktan çatlasam da patlasam da açmayacağım."

Ercüment güldü. "Niye bir ay?"

Taylan şöyle bir düşündü. "İnsanların yeni bir duruma alışma süresi yirmi bir günmüş. Dokuz gün de ben veriyorum. Sağlam olsun." Kısa bir sessizlikten sonra sordu: "Sence beni kabul

edecekler mi? Yani... Eskisi gibi oğlum diyecekler mi yine bana? Aynı şekilde değer verecekler mi?”

Ercüment başını salladı. “Kesinlikle!”

“Nasıl bu kadar emin oluyorsun? Benim annem babam, ben bu kadar emin olamıyorum... Emin olsam daha önce söylemez miydim?”

“Eminim... Çünkü aranızdaki ilişkiyi gördüm. Annen... Belki biraz zor kabul edecek ama baban açısından bir problem olacağını düşünmüyorum... Ben eşcinsel olsaydım... Seninki gibi de babam olsaydı elli kere söyledim bunu be!”

“Demek dışardan bakınca öyle görünüyor... Bana da babam daha zor kabul eder gibi geliyor nedense... Annem ağlar, belki biraz bağırır çağırır ama sonunda kabul eder... Ama babam... Nasıl söylesem... Her zaman ciddi bir ağırlığı vardır babamın... Ya da ağır bir ciddiyeti... Şakalaşır falan ama ne bileyim... Bir yanım hep kolayca söyleyebilirsin derken bir yanım... Yok ya o baba, amca falan olsa neyse derdi...”

Ercüment güldü. “Ciddiyetten kaynaklanan bir korku ha?”

Taylan kaşlarını kaldırdı. “Belki de...”

Ercüment gülümsedi. “Haksız mı Mecnun? Sağımız korku, solumuz korku... Birini ayıklasak, koparıp atsak, bakıyoruz başka bir yerde daha var... Kök salmış oğlum, içimiz dışımız korku olmuş... Bu kadar korku arasında... Belki de korkulmayacak şeyleri görmüyoruz bile!”

Taylan başını salladı birkaç kez. “Düşünüyorum da... Annem hep bir şey yaptırmak istediğinde baban çok kızar, baban buna çok üzülür, baban belli etmiyor ama kahrolur gibi şeyler söylerdi... Belki de ondan yerleşti bu korku...”

Ercüment gülerken Mecnun’un konuşmasını taklit etti. “Nedir bu korku denen yaban otuna düşkünlüğünüz? İçinizdeki papatyaları, gülleri, zambakları esir almış! Sizi esir almış millet! Ortada yoksunuz! Göremiyor musunuz bunu? Koparın kökünden! Çıktığı yerde enseleyip yok edin de içinizdeki çiçekler bi ortaya çıksın artık yaaa!”

Güldüler.

Taylan iç geçirdi. “Off Mecnun! Niye seni yıllardır dinlemedim ki?”

*

Nurcan iki saattir balkonda oturuyordu. Çayından bir yudum aldı, soğumuştur. Kahvaltı tepsisini mutfığa götürdü, zaten pek bir şey yiyememişti. Kendine sıcak bir çay alıp tekrar balkondaki yerine geçti.

Aysel’e iki gündür kızgın ve çok kırgındı. Oysa birkaç saat evvel Uğur’la konuşup eve dönmüş ve balkona oturduktan belki bir saat sonra aklına gelmişti bu!

Kendine hayret etmişti... Demek ki insan can sağlığında kızgın ve kırgın olabiliyor ancak diye düşündü.

Ama ne olmuştu? Taylan saygılı bir çocuktur. Aysel’i bu hale getirecek ne demiş olabilirdi ki?

Tabii ki Eylül’le evlenmek istememişti. Ama bu yeni bir şey değildi ki her yaz yaşanan bir şeydi!

Hayır yani arkadaşını bilmese! Sağlam kadındı Aysel, öyle kolay kolay hasta olmaz, olduğunda umursamazdı. Bayılmak! Nasıl bir şey olmuştu da bayılmıştı bu kadın?

Arkadaşının balkonuna bakarak ahhh Aysel ahhh, bayılacağına evde olsaydın da şurda bana dökseydin derdini diye geçirdi içinden.

Sonra hemen kendine kızdı: Sanki burda olsa yüzünü görecektin de! Yine camı kapıyı kapatıp telefonları açmayacaktın!

Ahhh ben n’aptım arkadaşşıma, ben n’aptım? Neden açmadım dün telefonları... Belki benimle konuşacaktı... Belki bana anlatıp rahatlayacaktı... Belki bayılmasına sebep benim!

Ama sen de Bahri’yi neden sakladın benden? Benim ağzım Sacide’den daha mı gevşekti be Aysel!

Canım madem sakladı, çık karşısına sor! Hemen kırılıp içine kapanıyorsun böyle! Ben hep böyle yapıyorum canım! Kızlara da böyle yapıyorum, ondan sonra da beni aramıyorlar diye kızıyorum.

Ama beni annem böyle yaptı! Kızarsan belli etme kızım, sessiz ol kızım! Kimseye darıldığını belli etme kızım! Kimseyle kavga etme kızım! İçine at kızım! Allah'a havale et kızım! Sus kızım, sus kızım, sus kızım!

Önceki gün telefon çaldığında seni Allah'a havale ettim Aysel demişti içinden. Çayından bir yudum alıp gökyüzüne bakarken düşündü. Allah'ı havale müdürü yaparsan... İşte böyle oturursun... Arkadaşın hastanede yatar... Sen de ne olduğunu bilmeden... Böyle tek başına çay içersin!

*

Handan, Rafet ve Yannis'i bahçede sohbet ederken buldu ve hemen onlara katıldı. Yannis ülkesindeki krizden söz ediyordu. Atlas sandalyede dizlerinin üzerinde dilini çıkardığının farkında olmadan resim yapmaya uğraşıyordu.

Kahveler gelince masadaki her şeyi toplayıp lobiye götürdü ve hemen geri döndü. Bu kadının konuşmalarını seviyordu. Bazen çok hızlı konuşuyordu ama o zaman da yüzünü seyretmeyi seviyordu.

Handan Rafet'in biraz keyifsiz olduğunu fark ederek sordu: "Yorgun musun Rafet abla, uykunu mu alamadın? Keyifsiz gibisin."

Rafet gülümseyerek cevap verdi. "Yok yok yorgun değilim..." dedikten sonra düşünceli bir şekilde sürdürdü konuşmasını. "Rüyamda Hüsnü'yü gördüm... Çok sık görmüyorum son zamanlarda... Rüyayı da hatırlamıyorum aslında ama uyandıgımda... Sanki sağlamış gibi düşündüm bir an... Ölmemiş gibi... Sağ zannettim... Öyle tuhaf bir şey işte! Sonra öldüğünü düşününce garip oldum... Sanki sevgisini hissettirmek için rüyama gelmiş gibi... Anlatamıyorum ki..."

Handan gülümseyerek, "Hmmm... Hüsnü amca Sevgistanlı demek," deyince herkes ona baktı. Atlas merakla ve kelimeyi aklına yazarak sordu: "Sevgistan mı?"

Handan, "Bir ülke ismi," diye cevap verdi. "Aslında Atlas'a renklerle ilgili başka bir masal okumak istiyordum ama madem yeri geldi okuyayım mı size ananemin masallarından birini," diyerek çantasından defteri çıkardı.

Atlas defterin üzerindeki çizgi film karakterlerinin çıkartmalarını görünce gülümseyerek başını salladı. "Oku."

Handan diğerlerine dönerek, "Siz de dinleyin, güzel masaldır," diye gülümsedi ve tane tane okumaya başladı.

Çok eskiden... Dünyada yine böyle savaşlar varken... Her ülkeden aklı başında, savaş sevmeyen birkaç insan bir araya gelmiş...

Ne yapalım da dünyayı bu savaşlardan, kötülüklerden ve nefretten kurtaralım diye beyaz beyaz düşünmüşler...

Bu deymi bilen Atlas kıkırdarak, "Beyaz beyaz düşünmek olmaz ki! Kara kara düşünmek olur. Böyle dertli dertli düşündüğünde... Kara kara düşünmek deriz değil mi babanne?" diye sordu.

Rafet omzunu silkerek, "Öyle deriz evet ama bu masal," dedi.

Handan hemen açıkladı. "Ananem işte! Olumsuzluk kabul etmezdi! Olumsuz her ne varsa, olumluya çevirerek konuşurdu."

"Hadi okusana," dedi Yannis meraklanarak.

Handan gülümseyerek devam etti:

İçlerinden biri, 'Arkadaşlar, gelin hiç kimsenin olmadığı bir yere gidelim ve orada yeni bir ülke kuralım. Sadece biz! Kimse yerimizi bilmediği için barış ve sevgi içinde yaşayabiliriz,' demiş.

Böylece yaklaşık iki bin kişi... Günlerce, haftalarca, aylarca yürümüş... Bazen sıcak oluyormuş, bazen soğuk... Yollarda buldukları meyve ve bitkilerden yiyorlarmış, temiz derelerden su içiyorlarmış ama zamanla çok yorulmuşlar ve yiyecekleri de azalmış...

İçlerinden biri, 'Nerde duracağız?' diye sormuş.

Aralarındaki en bilge ve yaşlı kişi, 'Ben şikâyet etmiyorum, size ne oluyor, duracağımız yere gelince bileceğiz, sabırlı olun,' demiş.

Birkaç gün sonra hep beraber bir tepeyi tırmanmışlar ve bir de bakmışlar, içinde çok güzel nehirler olan yemyeşil bir vadi... Her türlü sebze ve meyve var...

Herkes, 'Burası!' diye bağırarak ve orada evlerini yapıp ülkelerini kurmuşlar...

Evlerini yaptıktan sonra ilk işleri, çocukları için okul inşa etmek olmuş... Sonra öğretmenler seçilmiş, yaşlı ve bilge kişiler öğretmenlerin hepsini toplayıp ilk dersi vermiş:

Ülkemizin adı Sevgistandır!

Çocuklarımıza öğreteceğimiz ilk ve en önemli şey sevmektir!

Onlara bu fiili öğretilim! Onlara bu fiili yaşatalım!

İlle de nesne kullanacaksak, arada bir belirtsiz nesnelere kullanalım!

Atlas burada araya girdi ve nesne, belirtili ve belirtilmez nesnenin ne olduğu hakkında bilgi aldı.

Bu masalı biraz daha büyükken dinlemiş olan Handan o zamanlarda anneannesine aynı soruları sorduğunu hatırlayarak gülümsedi ve çocuğun sorusunu yanıtlayıp masala döndü:

Ben öznesini mümkün mertebe kullanmayalım! Sen öznesini çok gerekmedikçe kullanmayalım!
Öğreteceğimizi... Onların hayatında etkili olacak tek özne biz olsun!

Atlas gülümseyerek başını salladı, fiil gibi öznenin de ne demek olduğunu biliyordu. Handan çocuğun başını sallamasına gülümseyerek karşılık verip okumaya devam etti:

Onlara annelerin babaların, kendi çocuklarını sevdiğini değil, sadece büyüklerin çocukları sevdiğini öğretelim!
Çocuğumuzu severiz cümlesi yerine çocukları severiz diyelim! Annemizi babamızı severiz yerine anneleri babaları severiz... İnsanları, hayvanları, bütün canlılarıyla doğayı severiz...

Benim yok, senin yok! Kullandığımız dilden önce iyelik ekini çıkaralım ya da etkisiz hale getirelim...

Böylece tüm savaşa sebep olanı yok edelim!

Tüm savaşların sebebidir bu iki kelime: Benim-Senin!

Sahip olmanın yıkıcılığı önce dilde yok olsun!

Hiç kimseye veya hiçbir şeye sahip olmazsak birine veya bir şeye ait olmayız!

Yannis de dikkatle dinliyordu masalı ama Rafet büyülenmiş gibiydi. Handan kadının ilgiyle dinlemesine memnun olarak okumaya devam etti:

Gülleri karanfilleri değil çiçekleri sevelim! Tüm canlıları sevmekten bahsedelim.

Sonra nesnelere yok olacaktır!

Sonra sadece sevmeyi bilecek insan! Çıkarırsınız... Beklentisiz... Hesapsız...

Nesneye ihtiyaç da yok olacaktır!

Bir anne baba, herkesin herkesi sevdiği bir yerde, çocuğu için endişelenir mi?

İnsan sevmenin ne olduğunu bilirse kimi ya da neyi sevdiğinin önemi olur mu?

Ve eğer bir gün Sevgistan yıkılırsa sakın üzülmeyin!

Çünkü buradan dünyaya dağılacak insanlar her yere sadece sevgi götürecekler!

İlk ders buymuş işte! Öğretmenler okullarda önce bunu öğretmişler...

Böylece insanlar Sevgistan'da yıllarca dostluk ve barış içinde yaşamışlar...

Sonra öbür ülkeler burayı keşfetmiş ve toprağın bereketine sahip olmak için savaşlar çıkmış ve Sevgistan dağılmış...

Oradaki insanların kimileri ölmüş ama kalanlar dünyanın her tarafına dağılmış...

Bu insanlar... Yaptıklarıyla... Söyledikleriyle... Hareketleriyle... Hatta gülümsemeleriyle kalbimizi titreten insanlardır...

Kaç yaşında olduklarının, yaptıkları için, nereli olduklarının bir önemi yoktur... Bazıları meşhur olur, bazılarının adı bilinmez ama onlarla karşılaşırız...

*Kalbimiz titreince biliriz... Bu insanların hepsi Sevgistanlıdır.
Rajiya Kapoor.*

Handan yazarın adını okuduktan sonra kahkaha attı. “Herhalde ananemin bildiği tek Hintli ismi *Raj Kapoor* idi... Şimdi düşününce... Sevgistan adını Hindistan’dan ilham alarak uydurdu sanıyorum...”

Rafet hak verdi Gülşen’e. “Bir tek o filmi bilirdik... *Avare* huuu...” diyerek şarkıyı söyleyince Yannis ve Handan gülmeye başladılar.

Atlas olan biteni anlamamış görününce Handan anneannesini, masalları ve yazarları nasıl uydurduğunu, *Raj Kapoor*’u, filmi, detaylarıyla açıkladı.

Atlas iyice anladıktan sonra başını salladı. “Bu masalı bana sonra bir daha okur musun? Masal bitince sorular soracaktım... Unuttum...”

Handan gülümsedi. “Olur tabii... Haklısın. Aslında okula başladıktan sonra anlatılacak bir masal... Ben de ananem anlatırken birçok soru sormuştum.”

Çocuk rahatlayarak başını salladı. “Ama ben yaşlı bilgeyi çok sevdim... Dedeme benziyor...”

Rafet gülümsedi. Çocuk hiç görmediği dedesine sevgi doluydu... Hele bir de tanısaydı... Bilseydi diye düşündü...

Atlas resim yapmak için lobiye gidince Rafet’in gözleri doldu, Yannis gülümseyerek kadının kolunu dürttü. “N’oldu yine? Sulugöz! Masal çocuklara! Sana değil!”

Rafet kaşlarını kaldırarak iç geçirdi. “Yok yok! Gülşen Hanım... Handan bu masalı... Burda bugün bana okusun diye uydurmuş!” Parmağıyla işaret etti. “Ne sen! Ne de sen bu masalı benim kadar anlayabilirsin.” Yanaklarından yaşlar süzülürken gülümsedi. “Hüsnüm nesnesiz severdi! Köylü adam! Kim tahmin eder ki?”

Handan ve Yannis anlamayan gözlerle birbirlerine baktılar.

Bir dakika kadar süren sessizlikten sonra Rafet daha çok kendi kendiyile konuşur gibi alçak sesle ve yavaş yavaş konuştu. “Ölüm yok! Mecnun haklı galiba... Ölüm yok! Şekil değişti... Yer değişti... Handan... Sen buraya... Bana Hüsnümden sevgi getirmek için geldin...” İcini çekerek gülümsedi. “Ama senin postacı olduğundan haberin bile yok!” Ayğa kalktı. “Oyalamayın beni! Aaaa! Hadi deniz kenarına gidip sohbet edin! Ne biçim gençsiniz siz! Gidip yüzün!” Dönüp Yannis’e baktı. “Denizdeyim bugün, benden iş bekleme diyen sen değil miydin? Bak deniz arkadaşın da geldi... İşim gücüm var benim, Atlas’a yemek yedireceğim daha! Oyalamayın beni!” diyerek kahkaha attı ve içeri girdi.

*

Birazdan akşam olacak diye düşündü Uğur. Uyuyan karısına baktı. Evlilikleri boyunca onu bir kez bile böyle görmemişti. Allah’tan buraya geldikten sonra bir daha bayılmamıştı.

Kendine gelir gelmez bir ağlama krizine girip bir saat kadar ağladıktan sonra yine iğneyle uyutulmuştu. Düşünmeye çalışıyordu adam: Çok üzüldü... Üzüldü mü acaba yoksa bütün hayallerinin yıkılması mı onu bu hale soktu? Taylan... Oğlumuz... Gey...

Ben niye hiç anlamadım? Bana neden söylemedi?

Uğur oğlunun durumu hakkında ne düşünüp ne hissettiğini anlamak istedi ama bu konuyu düşünemediğini fark etti.

Meriç’i görmeye giderim diye düşünmüştü bugün için. İzmir’e gidecekti. Geldin işte dedi kendi kendine. Kendini yorgun hissetti birden... Kanepeye uzandı, gözlerini kapadı ve düşünceler akmaya devam etti...

Meriç... Hayatın yanlış dolu Uğur! Taylan Kanada'ya giden uçaktadır şimdi... Bilse annesinin hastanede olduğunu... Meriç beni beklemiş midir acaba?

Neden beklesin beni? Onu da üzdüm bir ömür... Kendim de mutlu olamadım ki... Biliyordum böyle olacağını...

Meriç... Taylan'ın durumunu ona söylese ne derdi acaba? Taylan ikisinin oğlu olsa Aysel gibi bayılır mıydı?

Acaba mektubu okuyunca ne hissetti? Bir gün beni affeder mi? Eder... İçimdeki yaranın büyüklüğünü bir görse hemen affeder... Ama göremez...

Meriç... Bugün seni yine çok özledim... Çok özlediğimde hep olur... Ambulanstan inerken yine birini sana benzettim... Kadın ne kadar zayıftı oysa...

Ne zaman seni özlesem herkesi sana benzetirim... Bunları sana söylemek istiyorum... Offff... Aysel iyi değil... Oğlum bir erkeğe âşık!

N'apacağım ben Meriç, bir şey söyle!

Sıkıntıyla yerinden doğrulup karısına baktı, terlemişti. Getirdiği havlulardan birinin ucunu suyla ıslatıp kadının terini sildi.

İçi çok daraldığında yaptığı şeyi yaptı. Gözlerini kapadı ve kendi kendine konuşmaya başladı: Uğur, yüz yıl sonrasını düşün! Yüz yıl sonra bugün doğan çocuklar dahil, şu anda dünyada kim varsa, bu dünyayı terk etmiş olacak... Muhtemelen herkes... Hepimiz... Düşünme... Dert değil... Hiçbir şey dert değil...

Geçmişten bugüne bakmak içini ne kadar daraltıyorsa, gelecekte bugüne bakmak o kadar hafifletirdi.

Bir bardak su içip kantinden aldığı gazeteyi okumaya başladı.

*

Emel bahçeyi kontrol etti, verandadan güneş gitmişti, akşam kahvesi yaparken içeride şekerleme yapan kocasına seslendi. "Tahsiin, hadi kalk kahve yapıyorum. Bahçede içeriz şöyle karşılıklı." Verandadaki masaya oturduktan sonra bahçeye bakıp gülümsedi. "Burası da güzel be!"

Tahsin güldü. "Dayanamadın çiçeklere yine!"

O sırada içeriden hafifçe *Melody Gardot*'un söylediği *Love Me Like a River Does* adlı parça duyuluyordu. Emel birden içinin hafiflediğini hissederek gülümsedi. "Kızımız deli meli ama güzel müzikler dinliyor..." Kocasının başını salladığını görünce sözlerine devam etti. "Bilirsin ben hiç sevmem yabancı şarkıları. Dangıl dungul ama bunu sevdim... Teknede denize açılmışım da akşamüzeri güneşleniyormuşum gibi hissettim... Öyle ılık ılık gidiyor..."

Tahsin karısının haline bakıp gülümsedi. "Dangıl dungul olmayan birçok yabancı parça var. Sen dinlemezsin ki. Varsa yoksa sanat müziği..."

Emel kahvesinden bir yudum alarak başını salladı. "Ama müzik o Tahsin! Sen sevmezsin sanki! *Münir Nurettin Selçuk... Saadettin Kaynak... Müzik ol!*"

"Müzik o tabii ama tek müzik o değil... Sen annene tepkinden hiç klasik müzik dinlemedin ki... Bak Handan senin gibi değil... Önce dinliyor, sonra karar veriyor... Ne dinlerse dinlesin güzel parçalar dinliyor... Çin'den, İran'dan, İsviçre'den... Hepsini önce bir dinliyor!"

Emel omzunu silkti. "Aman n'apalım? Babaanneyle altı üstü oturunca böyle oluyor işte! Hem... Annem Handan'la ilgilendiği gibi ilgilenmedi ki benimle, habire ya ders hazırlar ya ödev okurdu."

Tahsin gülerek başını salladı. "Hep aynı şeyi dersin, emekliliğinde doğsaydın sen de... Kadın gencecik dul kalmış, kolay mı çocukların hem annesi hem babası olmak?"

Emel şöyle bir düşündü. "Aslında çok çaktı rahmetli... Pek de belli etmedi gerçekten... E ben de çocuktum Tahsin. Babaannemin dolduruşuna geliyordum işte o yıllar..."

Tahsin kahvesinden son yudumu alıp başını salladı.

Emel'in kafasından her zamanki gibi binbir düşünce geçiyordu. Birini seçip aldı ve "Tahsin, birkaç gün sonra da biz yemeğe alalım Uğur Bey ve Aysel Hanım'ı, ayıp olur yoksa," dedi.

Adam gülerek, “Her şey karşılıklı mı bu dünyada Emel? Biz yemeğe almazsak niye ayıp olsun?” diye sordu.

Emel hemen savunmaya geçti. “Canım ondan değil tabii... Karşılık olarak değil... Sen de sevmedin mi adamın sohbetini? Ben... Beraber olalım diye öyle dedim.”

“O zaman yemeğe davet edeyim ve beraber olalım de, karıştırma ayıp mayıp diye...”

Emel hayretle baktı adamın yüzüne. “Aaaa! Sen kızının yanına gelince bir tuhaf oluyorsun Tahsin! Güç buluyorsun ondan! Aaaa! Bana karşı ittifak oluşturuyorsunuz adeta!”

Tahsin başını sallayarak karısının yüzüne baktı. Kadının yüzü ve söyledikleri o kadar komiğine gitti ki birden gülmeye başladı.

*

Maral Handan’la Yannis’in beraber denize gittiğini görünce öyle sinirlendi ki başına ağrı girdi. Düşündükçe ağrı artıyordu. Tuvalete gidip hemen Ece’ye telefon etti ve karşı taraftan, “Alo,” sesi gelir gelmez konuşmaya başladı. “Yine geldi bu Handan bak! Sana söyledim beni dinlemedin kızım! Hep onu savundun bana! Yok ben yanlış değerlendirmiş olamaz mıymışım... Gör işte! Yapıştı adama! Daha dün burdaydı biliyorsun! Sana dedim! Asalak bu kadın! Geri zekâlı tam! Hiç düşünmüyor! Bu adamın işi gücü var mı demiyor! E böyle olunca da adam bana âşık olacak vakit bulamıyor! Aptal şey!” Birden sustu ve Ece’nin bir şey demesini bekledi. Ses gelmeyince, “Alo! Ece orda mısın?” diye sorarak bağlantının kesilip kesilmediğini anlamak istedi.

Ece sakince cevap verdi. “Burdayım.”

“Bir şey söylesene ay! Kaç dakikadır içimi döküyorum sana!”

“Teşekkür ederim. Evet. Yolculuğum iyi geçti.”

Maral bu anlayışsızlığa birden çok öfkeleni. “Sen de iyice saçmalıyorsun ha! Sanki...”

“Sanki?”

“Kapatıyorum Ece... Bir de senin kaprislerini çekemem bu kadar derdimin arasında. Sonra görüşürüz.” Telefonu kapadı ve salak şey diye söylenerek tuvaletten çıkıp resepsiyona geçti.

Bu sırada otelin telefonu çalınca hışımla açtı.

Karşı taraftaki kadın çok kibar bir sesle konuşmaya başladı. “İyi günler. Bu ayın yirmisi için dört kişilik bir rezervasyon yaptırmak istiyorum, mümkün mü?”

İçinden kadına küfretmek gelse de son anda kendine hâkim oldu. Geçen gün terslediği müşteri üç kez aramış ve Rafet ablayla görüşmeye çalışmıştı. Gayet kibar bir şekilde cevap verdi. “Tabii efendim.”

*

Handan ve Yannis saat dörde kadar pek güneşe çıkmadan, denize girip hemen gölgeye çekilerek sohbet ettiler.

Yannis iyi bir yüzücüydü. Handan ise açılmayı pek sevmezdi.

Genç kadın akşama doğru denizde biraz kaldıktan sonra, “Ben çıkıyorum,” dedi.

Adam, “Ben de birazdan gelirim,” deyip bir saate yakın yok oldu.

Handan kitabından başını kaldırıp bakınca onun epey uzakta olduğunu gördü. Yüzme bilip açılmaktan korkmak da bana has bir durumdur herhalde diye düşündü adamın zevkle yüzüşünü seyrederken.

Yannis nefes nefese çıktı denizden ve kurulanmaya başladı.

Handan muzipçe gülümsedi. “Hızını almışken memlekete kadar yüzeceksin sandım.”

“O kadar değil.” Eliyle işaret etti. “Midilli... Gittin mi?”

Handan başını salladı. “İh.”

Bir gün Mecnun’u da alıp hep beraber gitmeye karar verdiler ve Yannis Atina ve adalardan bahsetmeye başladı.

Aralarında bir an sessizlik olunca Handan sordu: “Yannis, hani sen bana buraya geliş hikâyeni anlatacaktın... Babanın vasiyetini?”

Adam başını sallayarak gülümsedi. “Doğru... Biliyorsun dedem İstanbullu benim. Babamın babası. İstanbul’un en büyük kumas toptancısıymış... Ya da en büyüklerinden... Panayotis... Panos dedem... O zamanlar... Evleri Gümüşsuyu’nda... Bir apartman. Biliyor musun İstanbul’u?”

“Her yerini değil ama bazı semtlerini bilirim. Gümüşsuyu... Evet biliyorum.”

“İşte o zamanlar, dedemin en yakın dostu, bir komsusuymuş... Hikmet Bey... Bir piyano öğretmeni... Babam Alexis ve Hikmet Bey’in oğlu Necati de çok yakın arkadaş. İkisi de aynı sene doğmuş. Necati babamdan tam on ay önce doğmuş... Tam on ay... Orda doğmuşlar... Aynı apartmanda... Babam da İstanbullu...”

Adam başka bir şey demeyince Handan, “Evet?” dedi.

Yannis hikâyeyi nasıl anlatacağını düşünüyordu. “Handan... Sen 1955’teki 6-7 Eylül olaylarını biliyor musun?”

Handan gülümsedi. “Biliyorum.”

“Ne kadar biliyorsun bu konuda?”

“İyi biliyorum merak etme... Menderes Hükümeti... Zorlanan ekonomi...”

Yannis kaşlarını kaldırarak sordu: “Bu kadar?”

Handan çabucak konuşmaya başladı. “Yüksek enflasyon... Ülke çapında kaybedilen itibarın bir kısmını geri almak için azınlıklara uygulanan liberalizmin ekonomi kötüye gidince daraltılması... Kışkırtıcı yayınlar... Atatürk’ün evi bombalandı haberiyle bir satan gazetenin on satması... Radyo yayınıyla halkın galeyana getirilmesi... 6 Eylül gecesi başlayan yağma... Milyonlar eden malların sokaklara saçılması, başka illerden yağmacıların şehre üşüşmesi... Emniyetin olayları sadece seyretmesi! Birçok Rum vatandaşın canını kurtarmak için tüm hayatını İstanbul’da bırakıp beş parasız Yunanistan’a dönmesi... Kısaca sermayenin el değiştirmesi diyebiliriz. Yeter ki buna karar verilsin, her devirde ortamı sağlayacak haklı sebepler bulunur... Hatta bombayı koyanın, Selanik’te okuyan bir Türk öğrenci olduğu iddia edildi. Gıyabında mahkûm edildi, sonra da bir ile vali oldu doksanlı yıllarda yanılmıyorsam...”

Onun bu kadar detaylı ve net bir açıklama yapmasını beklemeyen Yannis kaşını kaldırdı.

Handan gülerek, “Unuttun herhalde, avukatım ben! Avukatlar siyasi olaylarla ilgilenir,” dedi.

Yannis gülümsedi. “Tamam ama sasirdim birden. Bu kadari benim aklımda bile yok. Sen her olayı bu kadar biliyor musun?”

Handan güldü. “Yok yok! Bunu... Üniversitedeyken, siyasalda okuyan bir arkadaşın araştırmasından biliyorum. İngilizcesi iyi değildi ve çevirisini ben yapmıştım. Yurt dışında bir yerde sunumu vardı da... Yani başka şey söyleseydin bu kadar ayrıntılı bilemezdim.”

Yannis başını sallayarak hikâyesini anlatmaya devam etti. “Babamla Necati, çok küçükten itibaren piyano eğitimi almışlar beraber. Hikmet Bey bazı günler ikisiyle altı yedi saat ders yapmış. Babam hep anlatırdı, Necati’yi hiç unutmadı. Necati dediğinde hep... Gözleri dolardı...”

Handan merakla sordu: “Sonra n’olmuş?”

“Babam ve Necati, hayaller kurarmış. Babalardan gizli... On iki yasında falan başlamışlar hayal kurmaya... Lise bitince ikisi aynı konservatuvara gidecek, piyano bölümüne... Dünyada meshur olacaklar falan... Bir gün Necati iyi piyano çalmak yetmez Alexis demis benim babaya... Biz beste yapalım... Büyük, çok güzel olsun. Birkaç ay uğramışlar bir şey yapamamışlar... Yaptıkları hep taklit... Bunu fark edince ilham lazım demis benim baba... N’apalım, n’apalım... Ormana ve deniz kenarına gidip sessizce oturmaya başlamışlar. Evden gizli... Kimse bilmez... Tam iki sene... Kusları, dalgaları, rüzgârı dinlemişler hep... En ufak sesleri... Bir şey yok yine...” Denize bakarak iç geçirdi. “Babam hep bana bundan söz etti... Yapamadık besteyi... Olaylar oldu ve biz Atina’ya döndük dedi... Ama... Hastalanıp da... Öleceğini düşününce... Ölmeden bir yıl evvel... Hikâyeye değisti...”

Handan merakla sordu: “N’olmuş?”

Meriç kereviz ve havuçları temizleyip güzelce yıkamıştı. Uzun bir gün olmuştu ve karnı çok acıkmıştı. Sonuç ne olursa olsun önceden planladığın şeyleri yapacaksın diye söz vermişti kendine. Sabah erkenden hastanedeydi. Bora'nın kibarlığı aklına gelince gülümsedi, adam değişik cümleler kurarak durumu açıklamak için çok uğraşmıştı.

Gliosarkoma... Siz de biliyorsunuz... Çaresiz diye bir şey yok. Kim bilebilir ki sonucu? Düşünmek gerekir, cerrahi rezeksiyon, radyoterapi, tümör rekürrensi önlenabilir...

Hepsini biliyordu Meriç. Bıçak istemiyorum, gittiğim yere kadar deyince, hiç değilse birkaç gün düşünmesi için ısrar etmişti adam.

Elbette, düşüneneğim... Görüşmek üzere.

Elinde tüm tetkiklerin sonucuyla hastaneden çıkışını hatırladı...

O kadar allak bullak olmadım canım! Bir adamı Uğur'a benzetmeyi bile başardım diyerek gülümsedi ve havucun ucundan ısıarak tezgâhın altından sebze tahtasını çıkardı.

Yemekten sonra belki anneme giderim diye düşündü. Kimseye bahsetmese iyi olacaktı sonuçlardan. Vaktinden önce kimseyi üzme gerek yoktu...

Kızıyla oğlunu düşününce birden yanlarına gitmek istedi.

Çocuk gibi davranmayı kes Meriç!

Hele annem hiç bilmemeli. Yine tansiyonu fırlar!

Sebzeleri doğramaya başlayınca gözü takıldı... Anneannemin çeyizinden, gürgen ağacı...

Ben gideceğim, sen kalacaksın... Hıh... Sebze kestiği tahta kadar ömrü yok insanların...

Sandalyeye oturunca o kadar yoğun ve ani bir hüznü çöktü ki içine kendi kendine söylendi: Acıya çevirme... Acıya çevirme...

Hızlıca düşündü: İnsan lazım... İnsan lazım...

Sebzeleri hemen kaba doldurdu ve kapağı sıkıca kapadı. Yatak odasına koştu, dolabı açıp bir çantaya birkaç günlük kıyafet koydu.

Taaa liseden beri tanıdığı, Trabzonlu bir arkadaşı vardı. Emekli olduktan ve iki kızını evlendirdikten sonra güneş artık bizim de hakkımız diyerek kocasıyla Alaçatı'ya yerleşmişti.

Son derece neşeli, bir söyleyip bin gülen bir kadındı... Artık bol bol görüşürüz demişler ama bütün kış bir kez bile denk getirip de görüşmemişlerdi işte!

Şimdi onun enerjisine, onun kahkahalarını duymaya ihtiyacı vardı. Bir an telefon etmeyi aklından geçirdi, sonra vazgeçti. Mutfaktan sebze kabını da alıp çantasına attı ve arabasına atlayıp Karşıyaka'dan otobana girdi.

Güneş batmadan orda olurum diye düşünerek müziğin sesini açtı biraz. Yeni bir CD yapmış ve neşe veren parçalar seçmişti. *Stromae*'den *Alors On Danse* adlı parça çalmaya başladı.

Yavaş yavaş yol alırken, "Yoncaaa, bekle geliyorum, dans edelim biraz," diye bağırdı kendi kendine.

*

Yannis içeri gidip Handan ve kendine kahve getirdikten sonra onun yanına oturdu ve hikâyeye kaldığı yerden devam edecekken genç kadının telefonu çaldı. Arayan Mecnun'du. "Hemen gel, otelde Yannis'le denize giriyoruz," dedi Handan.

Mecnun gülerek cevap verdi. "Gelemem... Rafet'in otelini başka bir otelle aldatıyorum şu anda... Büyük bir otelin bahçesini güzelleştirmekle meşgulüm... İşim çok... Ben seni bir şey söylemek için aradım."

"Söyle!"

Mecnun neşeli bir sesle açıkladı. "Demin Ece'den mesaj geldi."

"Eeee... Ne diyor?"

"Kısacık bir mesaj ama çok hoşuma gitti bel!"

Handan meraklandı. "Ne diyor, söylesene!"

"Patrona sabahtan beri üç kere Mecnun Bey dedim. Adı Cenker."

"Bak seen... Serbest bıraktığın duygu yön mü değiştiriyor ne? Hoşlandın yani bu mesajdan?"

Mecnun gülerek, “Yanlış anlıyorsuun... Patron olmak hoşuma gitti! Hadi herkese selam et. Eyvallah,” diyerek telefonu kapadı.

Handan gülerek Yannis’e döndü. “Mecnun... Eeee hadi anlatsana, besteyi bitirmişler mi?” diye sordu.

Yannis yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Aslında son sene bir parça çıkarmışlar ama... Yani... Anladığım kadariyle ana hatlarıyla, bestenin sadece ilk iki dakikası falan çıkmış tam olarak. İşte o gece 6 Eylül olayları olmuş. Dedem ve ailesinin kaçmasına Hikmet Bey yardım etmiş, orası başka hikâye. Çok para vermiş babama, oraya gidince zor olacak demiş. Dedem almak istememiş, zorla vermiş... O gece babam ve Necati söz vermişler, besteyi bitirecek ve birkaç ay içinde bulusacaklarmış.”

Yannis susunca, “Hiç buluşamadılar bir daha, değil mi?” dedi Handan.

Adam üzgün bir ifadeyle başını bir kaç kez salladı. “Hayır... Bizimkiler Atina’da ilk seneler çok zorluk çekmiş tabii. Babam ne zaman gelmek istese, babaannem kıyameti koparmış, dedeme Türkiye lafını bile ettirmemiş. Mektuplar gitmemiş... Necati Bey de memleketine, Artvin’e dönmüş o olaylardan sonra, İstanbul’da kalmak istememiş. Sonradan öğrendim bunu. Aslında Atina’daki ismi de, Hikmet Bey’in verdiği parayla baslatmış dedem ama, bilirsin, onlar da gelemedi... Burada Rumlar kötü, orada Türkler kötü... İnsanlara tek tek anlatamazsın. Sonra babam bana bitirdiği besteyi verdi ölmeden önce... Görersen, sapsarı kâğıtlarda, tarihler 1953,1954... Bizden geçti Yannis ama sen git Türkiye’ye, şimdi o kadar nefret yok, bulursan Necati’yi ona söyle... Babam konservatuvara gidemedi de, ama beste bitti... Sözünü tuttu baban. Sonra ben geldim iste, İstanbul’dan başladım, on bes gün aradım ve Necati’nin de öldüğünü öğrendim. İki kızı vardı. Biri Çanakkale’de... Ona gittim, evini buldum. Çaldım kapıyı... Kızı benden birkaç yaş büyük, kendimi tanıttim.”

Handan merakla sordu: “Nasıl karşıladı?”

Yannis’in sesi zorlukla çıktı. “Boynuma sarılıp ağlamaya başladı, adı Sonay... Meğer Necati de hep Alexis dermiş, o da bitirmiş besteyi, bana gösterdi, sonra kocası bizi bir arkadaşına götürdü, adam iki besteyi de piyanoyla çaldı.”

Handan zorlukla konuştu. “Aynı besteydi deme bana!”

Yannis başını iki yana salladı. “Değildi, ezgileri farklıydı biraz... Ama inan bana çok benziyor. Fakat bizi, Hem Sonay’i hem beni sok eden bir şey keşfettik.”

Handan merakla sordu: “Neyi?”

“Necati babamdan tam tamına on ay önce ölmüş!”

Handan ürperdi. “Aaaa... Vayyy! Ömürleri... Bu dünyada kalma zamanları aynı!”

Yannis başını salladı. “Müthiş bir dostlukmuş onlarınki...”

“Sanki zaman selam durmuş bu dostluğa!”

Yannis başını sallarken garsona seslendi ve başlayan parçanın sesini açması için işaret etti.

Vayyy be insanlar neler yaşıyor diye düşündü Handan. Hikâyeden çok etkilenmişti, denize bakarken Güneş’i düşünmeye başladı.

Yannis, “Bu parçayı biliyorsun?” diye sordu.

“*Damdaki Kemanca*,” dedi Handan hemen. *Fiddler on the Roof* filminden *Sunrise Sunset* (Güneşin Doğuşu, Güneşin Batışı) parçası yükselince sözlerini fark etti.

Denize karşı ağlamaya başladı.